

★ Paula Noronen

KUVITUS *Terese Bast*

SUPERMARSUN

SUURI KAPINA

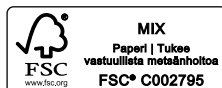
TAMMI

SUURI KAPINA

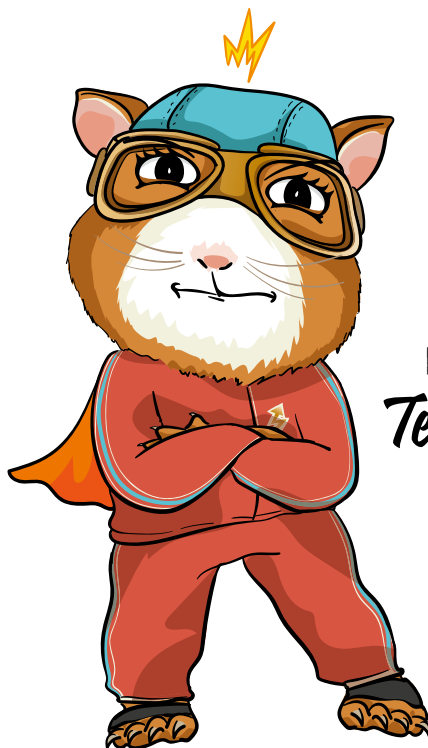
Ensimmäinen painos
Teksti © Paula Noronen 2026
Kuvitus © Terese Bast 2026
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2026
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN 978-952-04-7777-6
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@tammi.fi

Paula Noronen **SUPERMARSUN**

SUURI KAPINA

Kuvittanut
Terese Bast

TAMMI

HELSINKI

OUTO-SIMO LIIKUNTATUNNILLA

Liikuntatunnilla tapahtui jotain todella outoa. Ensin liikunnanopettaja Kike Välimaa jakoi meidät kahdeksi jalkapallojoukkueeksi.

– Emilia, Nisu-Lissu ja te muut siinä oikealla, te olette punaisia, Kike määräsi.

– Haluan päästä Simon kanssa samaan joukkueeseen, pyysin.

– Ei nyt mitään toiveita, Kike ilmoitti.

Oikeasti halusin Simon minun joukkueeseeni, koska Simo pelkää palloa ja voisin auttaa häntä pelissä. Simo vihaa liikuntaa muutenkin, hän on vähän kömpelö kaikissa lajeissa. Erityisesti maalivahtina hän on surkea.

– Antero, Simo, Kirsikka ja muut siinä vasemmalla, te olette sinisiä. Ja Simo on maalivahti, Kike käski.

– Eikä! suustani pääsi.

– Pärjäätkö sinä? kuiskasin Simolle.

Simo ei vastannut mitään. Hän oli oudon vaisu.

– Oikeasti, pärjäätkö? jatkoin.

Simo käveli maalitolppien väliin hiljaisena.

– Haloo, Simo?!

Hänen katseensa oli todella outo. Vähän kuin jollain zombilla.

– Peli alkaa än yy tee nyt! Kike Välimaa huusi ja puhalsi pilliin.

Sain pallon heti itselleni. Lähdin hyökkäämään. Syötin Pieru Ruupposelle. Hän jatkoi Nisu-Lissulle. Juoksin maalin eteen. Simo seisoj jähmettyneenä paikoillaan.

– Syötä! huusin Nisu-Lissulle. Hän syötti ja pallo vierj sopivasti jalkoihini.

Olin suoraan Simon edessä.

– Vedä, Emilia! Pieru kiljui.

En halunnut vetää, koska tiesin, että Simo oli tosi surkea maalissa. Ja hänelle naurettiin jo muutenkin.

– En vedä kovaa. Ota kiinni, kuiskasin Simolle.

Potkaisin pallon ihan hitaasti kohti maalia.

– Surkea veto! Rasva-Antero ilmoitti.

– Ota se pallo käsiin, sanoin, mutta Simo vain seisoi paikoillaan.

Ja sitten tapahtui jotain todella omituista. Jalkapallo meni Simon läpi. Siis suoraan hänen vartalonsa läpi! Se oli kuin jostain kauhuelokuvasta.

– Mitä tapahtui? Kike Välimaa kiljui kentän reunalla.

– Simo, oletko kunnossa? huusin.

Mutta Simo ei hievahtanutkaan.

Ja sitten hän katosi. Kuin savuna ilmaan.

Kaikki jäivät tuijottamaan tyhjää maalia.

– Tuo ei ollut Simo vaan joku aave, Kalle Alander ähkäisi.

– Missä Simo on? Mitä ihmeen pilaa tämä on? Kike huusi.

Simoa ei näkynyt enää missään. Kike vihelsi kolme kertaa pilliin ja rehtori juoksi paikalle.

– Jiihaa, mikä hätänä?

– Simo oli tässä ja pallo meni hänen lävitseen. Sitten hän katosi, Kike selitti.

Rehtori raapi päätään.

– Asia selvitetään, jiihaa!

Kaikki katsoivat toisiaan ihmeissään. Mitä oikein tapahtui? Ja missä Simo oli?

Tunnin jälkeen yritin soittaa Simolle, mutta hänen puhelimensa oli kiinni.

Ilalla aloin pelata Robloxia ja huomasin, että Simo oli samassa pelissä. Soitin hänelle ja nyt hän vastasi:

- Moi, mitä liikuntatunnilla oikein tapahtui?
- Se maalivahti oli hologrammi, Simo vastasi hiljaa.
- Hologrammi? Mikä se sellainen on?
- Tietokoneella tehty kolmiulotteinen kuva, joka

näyttää tosi aidolta, Simo selitti.

- Häh? Mitä ihmettä?

– Vihaan liikuntaa. Etenkin silloin, kun meillä on uintia. Siksi kehitin sellaisen hologrammin.

– Siis lintsasit ja kolmiulotteinen kuva esitti sinua? varmistin.

- Joo. Eikä ollut eka kerta, Simo myönsi.

Olin aivan ihmeissäni. Simo oli ollut poissa liikuntatunneilta, enkä ollut huomannut mitään.

– Ensimmäinen kerta oli silloin, kun meillä oli uintia, Simo kertoi.

- Uintia? Siis joskus kaksi kuukautta sitten?

– Kun opettaja sanoi, että jos ei jaksakaan uida neljä kertaa altaan päästä päähän, niin pitää mennä päiväkotilaisten uintitunnille, Simo selitti.

Se oli kyllä ollut kauhea uhkaus. Olisi noloa joutua uimaan niin paljon pienempien kanssa.

– Silloin kehitin sen hologrammin, ja siitä tuli todella aidon näköinen, Simo jatkoi.

Olin tavallaan tosi ylpeä Simosta, vaikka ihmetelin, miten hänen onnistui tehdä salassa jotain niin suurta.

– Miten sellainen hologrammi tehdään?

– Se on aika monimutkaista tekniikkaa, Simo selitti.

– Tarvitaan lasersäteitä ja tietynlaisia levyjä. Löysin ohjeet YouTubesta.

– Mutta missä sinä sitten olit, jos liikuntatunnilla oli hologrammi?

Olin edelleen tosi hämilläni. Minusta oli myös vähän loukkaavaa, ettei paras kaveri ollut kertonut koko jutusta mitään.

– Seurasin liikuntatunteja aina piilossa ja ohjasin hologrammia kaukosäätimellä, Simo sanoi.

– Ja nyt jäit kiinni?

– Joo, rehtori soitti isälle ja piti tunnustaa.

– Tuleekohan siitä joku rangaistus? kysyin Simolta.

– Varmaan, kun se oli lintsaamista.

Simo kuulosti vähän huolestuneelta.

Silloin huoneeni ovi avautui.

– Emilia, peliaikaa jäljellä puoli tuntia, äiti sanoi.

– JOO! räikäisin.

– Vastaa ystävällisesti, äiti ojensi.

– Joo, äiti, joo.

– Puoli tuntia, ovelta kuului taas.

– Tuli jo selväksi.

Äiti sulki oven perässään.

– Mitä sinun äiti meinasi? Simo kysyi.

– Miksi aikuisten pitää tulla sanomaan, kuinka paljon peliaikaa on jäljellä? Mitä minä sillä tiedolla teen?

– Niinpä, Simo komppasi.

– Sairaan ärsyttävää.

– Jep.

Jatkoimme pelaamista, mutta pääni oli edelleen vähän pyörällä. En voinut olla miettimättä, minkälaisen rangaistuksen hologrammilla huijaamisesta voisi saada.

Yhtäkkiä kuulin kuulokkeideni läpi, miten Marsu-Halonen kaapi levottomasti häkkinsä pohjaa. Lemmikki-

marsuni on taikamarsu, ja se saattoi koska vain kärkeä minut Supermarsun tehtäviin.

– Tulen ihan kohta peliin takaisin! huikkasin Simolle.

– Joo! Tule äkkiä, nämä hirviöt piirittävät minua, Simo vastasi.

Marsu-Halosen häkin pohjalle oli kuin olikin ilmestynyt viesti: Pielisentie 3. Roskis. Heti!

Se oli suora kutsu Supermarsulle ja sellaisen saatuaan oli mentävä.

Sanoin Simolle, etten voinut jatkaa pelaamista.

- Kellohan on vasta kahdeksan, Simo ihmetteli.
- Äiti käski tiskaamaan, valehtelin.
- Okei. Moikka.
- Moi.
- Moi, kuulokkeista kuului kolmas ääni.
- Öh, kuka muu siellä on linjoilla? kysyin ihmeissäni.

Tietääkseni olimme pelanneet Simon kanssa kaksinpeliä.

– Naapurin Jorma tässä vaan. Yritin maksaa laskuja, mutta jouduin vahingossa mukaan tähän johonkin peliin, Jorma selitti.

– Aha.

– Aikamoinen juttu se Simon hologrammi, Jorma jatkoi.

– Joo.

– Voi tulla iso rangaistus, hän sanoi.

Ilmoitin Jormalle, että minun oli pakko mennä nyt.

– Selvä, meitsi alkaa googlaa safarii, Jorma vastasi.

Keski-ikäiset ihmiset internetissä, niin rasittavia.

ROTTA PULASSA

Pielisentie 3. Roskis. Kirjoitin osoitteen puhelimeni karttasovellukseen, otin huikan Marsu-Halosen vesipullosta ja muutuin muutamassa sekunnissa Supermarsuksi. Jalkani ja käteni muuttuivat tassuiksi, sain ylleni pehmeän turkin ja tunsin itseni voimakkaaksi. Minulla oli ollut jo niin monta kertaa Supermarsun voimat, ettei muodonmuutoksessa ollut minulle enää mitään ihmeellistä.

Lensin ikkunasta ulos. Jos olisin ripeä, voisin ehtiä vielä jatkamaan pelaamista Simon kanssa.

Matkalla kohti Pielisentietä näin yhtäkkiä tutun hahmon.

– Danny! Missä olet, jiihaa? rehtori huusi alhaalla kadulla.

Mikähän ihmeen Danny rehtorilla oli hukassa?

– Danny! Missä olet! reksi jatkoi kiljumistaan.

En ehtinyt pysähtyä auttamaan rehtoria, sillä Supermarsu-hommat olivat aina tehtävistä kiireisimpiä. Niinpä suuntasin suoraan Pielisentie kolmen roskakatokselle ja laskeuduin hiljaa sen katolle. Kun kurkistin katon ja oven välisestä raosta sisälle, näin neljä eri jäteastiaa.

– Supermarsu tässä. Onko joku pulassa? huhuilin.

– Mikä kesti? kuului piipittävä ääni jostain.

Sujahdin roskakatokseen sisälle. Siellä oli hämää, enkä nähnyt mitään.

– Olen sekajäteastiassa. Vauhtia! Avaa kansi! piipittävä ääni vaati jo kovempaa.

Avasin kannen.

– Ei muovijäte vaan sekajäte, urpo! ääni kiljui.

– Sori, vastasin ja avasin sekajäteastian kannen.

– Au! ääni vinkaisi.

Isokokoinen rotta tuijotti minua roskapussien päältä.

– Mitä sinulle on tapahtunut? kysyin.

– En päässyt täältä pois, kun jalkani jäi tuohon kannen ja roskiksen väliin, rotta sanoi ja tapitti minua silmät kyynelissä.

– Okei, nyt pääset. Oli ilo auttaa! Minun pitää mennä, vastasin nopeasti.

Olipa tämä helppo Supermarsu-tehtävä, ehdin jo ajatella. Pääsisin vielä takaisin pelaamaan.

Mutta sitten rotta avasi suunsa taas.

– Et voi jättää minua näin! se vinkui.

– Mitä nyt?

– Jalkani pitää kipsata, siimahäntä ilmoitti.

– Kipsata? Miten?

– En minä tiedä. Sinähän se Supermarsu olet, rotta jatkoi nyt jo aika epäystävälliseen sävyyn.

Supermarsuna olin huomannut, että eläimiä oli kaikenlaisia. Osa oli ystävällisempiä kuin toiset, mutta kaikkia piti silti auttaa.

Rasva-Anterolla oli kerran kipsi, kun hän oli kaatunut laskettelurinteessä, muistin. Kipsi oli valkoinen ja se tuki murtunutta jalkaa. Katselin ympärilleni ja näin roskien seassa vanhan purukumin.

– Tästä tehdään sinulle kipsi, keksin.

Nappasin rotan kipeästä jalasta kiinni ja kiedoin purukumin sen ympärille.

– Au! Varovasti, senkin karvaköntys, jyrsiä valitti.

– Anteeksi.

Kipsi tuntui tukevalta ja juuri sopivan kokoiselta.

– Valmis, nyt minun on aika mennä, hihkaisin.

– Odota! Tarvitsen kyynärsauvat, jotta voin kannatella jalkaani, rotta piipitti.

Tiesin, että peliaikani hupeni koko ajan, mutta minun oli pakko auttaa. Pengoin roskista lisää ja tassuuni osui käytetty syömäpuikko.

– Tämä on hyvä, sanoin, katkaisin kepu-
kan kahtia ja ojensin tikut rotalle.

Siimahäntä kokeili nojata
keppeihinsä ja näytti tyy-
tyväiseltä.

– Heippa sitten!

– Ei, odota! rotta
parkaisi.

– Äh. Mitä vielä?

Pitikin osua näin
vaativa tapaus koh-
dalle.

– Nyt on ihan hirveä nälkä! Täällä sekajäteastiassa ei ollut mitään järkevää syötävää, rotta sanoi.

– Ahaa. Haetaanko sinulle ruokaa? kysyin.

– Mistä?

– Etsitään jokin paikka, sanoin ja nappasin pienen kiusankappaleen tassuuni.

Lennähdin ilmaan ja aloin katsella ympärilleni.

– Jossain on pakko olla jotain murkinaa, pohdin.

Rotta hihkui innoissaan. Sen pienet korvat lepattivat tuulessa.

– Tästä roskiksesta löytyy varmasti jotain pitsanjämiä, sanoin ja laskeuduin Pizzeria Kinkkuananaksen takapihalle.

– Hyi, joku halpis pitseria, kyytiläiseni räähkäisi.

– Haluan fine dining -ruokaa, se ilmoitti ja näin pienten silmien leimuavan.

Aloin jo vähän ärsyyntyä. Googlasin nopeasti seudun parhaat ravintolat.

– Ravintola Par'sa on saanut neljä Michelin-tähteä, huomasin.

– Kelpaa, rotta nyökkäsi.

Lentomatka ravintola Par'saan ei onneksi kestänyt kuin pienen hetken. Kaarsin ravintolan eteen ja laskin rotan alas.

– Tuolta löytyy sinulle varmasti hyvää ruokaa. Nyt minun pitää mennä.

Saisipa auttamisesta joskus edes rahaa, mietin kun viimein lensin takaisin kotiin.

Kotona muutuin Emiliaksi ja avasin uudestaan tietokoneeni.

– Simo, täällä taas! Oletko siellä? huhuilin mikrofoniin.

– Vihdoinkin! Simo ilahtui.

– Moi, Emilia, Kirsikka tervehti.

– Moi, ääliö, sanoi Rasvis, joka oli myös linjoilla.

– Aha, tekin olette täällä. Liityn nyt peliin, sanoin iloisena.

Pelissä jopa Rasva-Antero oli välillä ihan hauskaa seuraa.

Pian Kirsikka pyysi, että Simo kertoisi, mitä liikuntatunnilla oikein tapahtui.

– Joo, kerropa, Simo. Vaikka en siis ole kiinnostunut. Mutta kerro, Rasvis komppasi.

– En nyt, Simo vastasi.

Juuri silloin ovelta kuului taas tutut sanat:

– Emilia, peliaika päättyi.

– Ei vielä! yritin kuiskata äidille, mutta muut kuulivat sen silti.

– Pitääkö sinun jo lopettaa? Rasvis nauroi.

– Äiti, pliiis, ei ihan vielä! yritin.

Äiti ei tietenkään tiennyt, että olin juuri ollut auttamassa jalkavaivoista rottaa toisella puolella kaupunkia.

– Kone kiinni, niin on sovittu. Aivot tarvitsevat lepoa, äiti sanoi.

– Voi, pitääkö pikku-Emilian mennä nukkumaan? Rasvis ilkkui.

Suljin koneen ja potkaisin roskista pöytäni alla. Tietenkin tajusin, että auttaminen oli tärkeintä, mutta harmitti silti.

Vielä samana iltana sain Simolta viestin.

SIMO

Harmi, kun sinun piti lopettaa pelaaminen.

MINÄ

Joo.

SIMO

*Kuulin juuri isältä, että saan koulusta
jonkun tosi ison rangaistuksen.*

MINÄ

Minkä?

SIMO

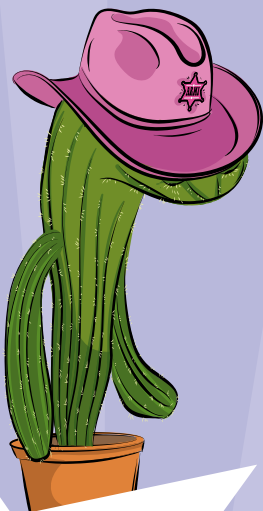
Se selviää aamulla.

Sen jälkeen oli vaikeaa saada unta, kun jännitti. Mutta jossain vaiheessa nukahdin.

Supermarsu-Emilian paras kaveri Simo on lintsannut liikuntatunneilta jo kaksi kuukautta! Häntä uhkaa paitsi luokalle jäänti myös koulupäivät päiväkodin vaipanhajuisessa leikkihuoneessa. Emilia ja Simo keksivät oivan suunnitelman Simon pelastamiseksi, mutta tehtävä ei ole helppo ja aikaa on vähän.

Kun Jättiläismarsu lähtee matkoille, homma karkaa käsistä. Emilia alkaa salaa suorittaa Simon auttamiseksi pieniä mutta todellakin kiellettyjä tekoja Supermarsuna. Miten kaikki päättyy, kun Jättiläismarsu saa selville Emilian kapinalliset touhut ja lähettää hänet supersankarien mokakeskukseen? Voiko mikään enää pelastaa Simoa luokalle jäämiseltä? Ja onko Supermarsun kohtalo nyt lopullisesti sinetöity?

9 789520 477776

www.tammi.fi ■ L84.2 ■ ISBN 978-952-04-7777-6